

Boldog Anyánk nagy életrajzának nyomtatását Isten kegyelmével megkezdhetjük, és reméljük, hogy néhány hónap mulva kedves nővéreink kezéhez juttathatjuk a megrendelt példányokat. De még igen sok nővérház nem válaszolt jó föltisztelendő atyánk ama kérdésére, hány példányt lehet belőle jötevőik vagy ismerőseik körében elhelyezni.

Szünóra.

Címzések a mennyországba.

Kis árváink leveleket írtak a Mikulás bácsinak és később a Jézuskának. A címzéseken jót mulattunk:

1. Méltóságos Miklós püspök, mennyei úrnak, Mennyország.
2. Méltóságos királyi Jézuskának, a Mennyországba.
3. T. c. Mennyei Jézus Krisztus, Mennyország.
4. T. c. Szent Péter adja át názáreti Jézuskának. A mennyország ajtajánál.
5. T. c. Mennyei király Jézus Krisztus. Szent Péter utca 64. szám. Mennyország.

Meglepetés.

Nagymosásra készülünk a katona kórházban. A nővér kéri a hozzáunk beosztott katonát, hogy rakjon tüzet a mosóban, az üst alá. Ez alatt a nővér bevásárlás céljából a városba ment, majd a vacsora elkészítéséhez fogott. Ekkor jelenti a katona, hogy: „Már forr.” — Mire a nővér azt mondja: „Majd lemegyek.” — Előbb azonban még a kertbe megy. A katona azonban utána kiált: „Kedves nővér már nagyon forr!” — „Mi forr hát?” — „A ruha,” — feleli a másik. Ijedten szalad le a nővér és kétségbeesetten látja, hogy a katona az egész kiválogatott ruhát, fehérét, kéket mind belerakta az üstbe. Amíg szedik ki a forróvízből, aggódva kérdi a nővér: „A kalapokat (kornettot) is bele rakta?” — „Azokat nem, — feleli a katona, — mert félttem, hogy özsze gyűrődnek.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

15. ÉVFOLYAM.

1929.

6. SZÁM

TARTALOM: Emberi szempontok. — A nővérházak családi tűzhelye. — Gyermek nevelés. Önfeláldozás a nevelésben. — Az iskolai felszerelésekről. — Az isteni Gondviselésbe vetett bizalom. — Ratisbonne Alfonz. Mária atya igazi hivatása. — November 27-e az Anyaházban. — Bizony, bizony mondom nektek. — A Központiház Órangyal-társulatának beszámolója. — Etienne Keresztelő János. 14. A piros skapuláré. — Kérdések. — Feleletek. — Szünórák.

Emberi szempontok.

(Föltisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Szálljunk vissza az emlékezet szárnyán az 1659-i júl 31-ére. Dicső Alapítóinkkal élükön a társulat épen tanácsot tart, hogy megbeszélje az előforduló ügyeket. Vegyünk részt mi is ebben a tanácskozásban, nem azért, hogy hozzászóljunk, hanem inkább, hogy néhány gyakorlati tanulságot merítsünk belőle.

A szent aggasztóannak mindinkább fokozódó lábbaja miatt most már rendszerint a Szent-Lázár társalgójában történik ez a tanácskozás. Vince úr elnököl, és pedig azal az atyai tekintéllyel és természetfölötti méltósággal, ami annyira jellemzi őt és arcvonásain is visszatükröződik. Jobbján ott ül hűséges rendtársa Portail úr, aki tanácsadója és a Szeretet-leányai társulatának első igazgatója. Lujza anyánk és három tisztli-nővére rangsorban csat-

lakoznak hozzájuk. Ez ma is így van szokásban a társulat tanácsában.

Létezik-e festmény avagy rézmetszet, amely megörökítené ezt a jelenetet, mely annyira méltó a művész ecsetjére? Ilyen kép sajnos, nincs! De azért vígasztalódjunk. Mindegyikünk megalkothatja lelkében ecset és véső nélkül is, és pedig csodálata és szeretete mértékében.

Bevezetésül jól tesszük, ha e tanácskozás lefolyását és eredményét szabad időnkben elolvassuk, és elolvassuk a többi tanácsok jegyzőkönyveit is, amelyek szent Vince műveinek XIII. kötetében találhatók. Az első tanácsjegyzőkönyv 1646 jún. 28-áról, az utolsó 1659 nov. 27-éről kelt. Összesen csak 29 tanácsjegyzőkönyvet őriztek meg. Mily nagy veszteség a többiek elkallódása!

A megbeszélések rendjében ezen a napon két jelölt felvételéről is szó esett. S éppen ez az, ami világosan elénk tárja, milyen természetfölötti módon intézi szent Vince ezt az ügyet is, mint minden mászt.

Ez e két jelentkező Serqueux-ből való. Lujza anya előadja ügyüket; biztos ítélet céljából be is vezeti őket a tanácsterembe, hogy Vince tisztelendő úr láthassa. Az egyik 30 éves; kissé beteges, úgy hogy le sem tud térdelni. A munkára kevésbé alkalmas, de családjá bőséges ellátást fizetne érte, hogy ne legyen a Társulat terhére. Hiszen ez csak haszon volna!

Kevésbbé emelkedett felfogás, emberi számítás és látszólagos bölcsesség meg is állapodnék az ilyen látszat mellett és azt ajánlaná, hogy csak vegyék föl. Ha nem is élhet majd úgy, mint a Szeretet igazi leánya, de majd csak meglesz közöttük, mint afféle nyugdíjas. Lujza anya az illetőnek befolyásos családjára való tekintettel mint ilyet, hajlandó is volna elfogadni. Portail úr is azt ajánlja, tegyenek vele egy évig próbát. Vince úr azonban kijelenti, hogy sem nővér, sem nyugdíjas nem lehet a Társulatban. És el is határozták, hogy elutasítják kérelmét.

Fontos intelem ez úgy a szolgáló nővéreknek, mint a nővértársaknak, hogy csak olyanokat ajánljanak felvétel-

re, akik a teljes hivatási életre alkalmasak. Fizikai képességük hiányában sohase legyenek tekintettel a jelentkezőnek előnyös anyagi helyzetére. A Statutumok azt mondják a 4. pontban: *A főnöknő győződjék meg a jelölt valódi hivatásáról és ne engedje, hogy akár annak kellemes modora, akár tekintélyes vagy jótékony egyének ajánlása, akár pedig egyéb emberi szempontok befolyásolják e tekintetben.*

A Társulat sem hozományt, sem vagyont nem kíván a jelentkezőtől; de igenis jó egészséget és jó akaratot. A jelöltek megválasztásában és fölvetelésében a hit szelleme, nem pedig világi okoskodások vezetnek mindenkor.

A másik Serqueux-i jelölt szerencsésebb volt, mert fölvetették. A jegyzőkönyv így szól: „Vince úr a fiatalabb jelölt ügyeit megvizsgálva úgy találta, hogy semmi akadály sincs arra nézve, hogy vele próbát ne tegyenek.“

Két akadály azonban még mindig fölmerült az ő esetében is, de nem leküzdhetetlen akadályok. Az első, hogy még nagyon fiatal volt, csak 16 éves. De a fiatal-ság oly hiba, amelyből gyors és biztos a javulás. S amellet „korához képest elég erős,“ tehát az első akadály elől kitértek. De senkise gondolja, hogy e példára hivatkozva túlfialat leánykákat ajánlhat felvételre, még ha 16 évesek elmúltak is, hacsak szervezetük teljes kifejlődése és erőssége nem biztosíték arra nézve, hogy a hivatási élet munkáit és fáradságait kibírják. Az is megkívántatik, hogy ítéletük, jellemük és akaratuk már teljesen megállapodott legyen.

Az a kifogás, hogy föl kell használnunk az alkalmat, mert különben a leányka megváltoztathatja szándékát a vagy más társulatba léphet, és hogy: „jobb ma egy veréb, mint holnap egy tüzök,“ — ez esetben nem állhat fenn. Ez nagyon is emberies okoskodás volna.

Nos, az első nehézség elhárítása után, amely a fiatal jelölt felvételét akadályozhatta volna, hosszasan tárgyalták a másodikat. Lujza anya értesülése alapján a Serqueux-i leány gazdag, sőt dúsgazdag szülők gyermeke.

Miért volna ez akadály? — mondhatná talán a legtöbb. Az a tény, hogy szép jövedelme van, miért kellene aggodalmat? Jó jó. De ne feledjük, hogy a Társulat tanácsában veszünk részt, ott pedig Vince úr elnököl. Az a Vince úr, aki még annak gondolatára is megremegett, hogy a gazdag Szent-Lázár perjelséget kapja meg birtokul. „Micsoda! ön reszket Uram?” — mondja neki Lebon perjel, amikor javadalmait följánlja neki. — „Az igazat megvallva, — válaszolja a Szent — az ön ajánlata szinte elrémít. Annyira felülmúlja igényeinket, hogy még gondolni is alig merek rá.” Szent Vince tehát fél a gazdagságtól és annak esetleges rossz befolyásától.

Sejthetjük már mindezekből, milyen gondolatok járhatták át lelkét, amikor a praktikus Lujza anya megkockáztatni merete a kérdést, hogy a jelölt gazdagságára való tekintettel többet kérhetne-e szüleitől, mint amennyit az első beruházásokra hozni szoktak? Azonban azt is hozzátette mindjárt, hogy „mind ez ideig senkitől sem kértek többet és az isteni Gondviselés még sem engedte meg, hogy valamiben hiányt szenvedjenek. Azért meg van győződve, hogy Isten mindaddig, míg így tesznek, megáldja majd a Társulatot. A nővérek és Portail úr nézete is az volt, hogy ettől a jelöltől és a többi gazdagabb jelentkezőtől sem kell több hozományt kérni, mint amit mindenki hoz. A gazdagok feledjék el gazdagságukat, és a szegénység és egyszerűség szellemében legyenek ők is szegényekké.”

Szent Vince nagyon épült ezen. „Főtisztelendő Atyáknak — így folytatja a jegyzőkönyv — nagy vizsgálatására szolgált, hogy az egész Társulat így érez és gondolkodik. Többet ér a szegénység a gazdagságnál, nagyobb a szegény a gazdagnál, jobb a Gondviselésre hagyatkozás az emberi okoskodásnál. Az Úr Jézus ezt az elvet vallotta, azért az ő követőit is az ő szelleme lelkesítse. Kérem a jó Istent, hogy mindazok, akik a Társulatban élnek, főképen pedig akikre annak vezetése van bízva, kitartsanak ebben a szent gyakorlatban. Ha másképp cselekedné-

nek, attól félhetnének, hogy úgy járnak, mint szent Ferenc. Ennek azt mondta az ördög: „Ferenc, most örülsz ugyan, de egy szép napon felborítom szerzeteted. Majd gazdag és tudós egyéneket küldök szerzettedbe; ezzel biztosan tönkreteszem.”

Szent Vince kívánsága és imája nemcsak azokra vonatkozik, akik a századok folyamán kormányozzák a Társulatot, hanem azokra is, akik a felettes-főnökök megbízásából az egyes társházak élén állnak, de vonatkozik az a Szeretet minden egyes leányára is.

Többet ér a szegénység a gazdagságnál! A szegénység Isten leánya. Egy-egy háznak vagy nővérek szegénysége az Ég különös adománya. A gazdagság ellenben akármely társulatra nézve démoni kísértés és könnyen vezethet a társulati szellem leromlására.

Többet ér a szegénység a gazdagságnál! A szegénység a bölcsesség maga, de nem a világ bölcsessége. A szegények a legtöbbször hálás klienseink, ha úgy érzik, hogy mi, Jézus Krisztusban nővéreik és anyáik, szeretjük őket. A gazdagok azonban — még minden rossz szándék nélkül is — sokszor igen követelő jötevőink, terhes barátaink, feszélyezett pártfogóink lehetnek. Az isteni Gondviselés Lujza anya tanúsága szerint sohasem hagyja el a Társulatot. Aki csak Isten ügyeit vezeti, csak Istenért dolgozik, csak reáhagyatkozik és feltétlen bizalmában jóakarattal és szorgalommal végzi hivatási munkáit, az soha semmiben sem szenved szükségét.

Jobb a Gondviselésre hagyatkozás az emberi okoskodásnál! Ebben van a legnagyobb bölcsesség. *Mert a testi okosság halál* — mondja szent Pál. (Róm. 8, 6.) Nem mindig gazdasági és pénzügyi halála az egyes társulatoknak, de mindenkor halála jó szellemüknek; a halál kezdete, s egyszer majd vége is. Ez az okosság számításaival és ügyességeivel, amelyekkel sikerül némi hasznot és kincseket gyűjtenie, talán növeli a vagyont; annak a háznak, annak a műnek, talán annak a nővérek szegény vagyonát! De a természetfölötti érték tőkéje amellelt ki-

merül, az érdeme, kincsei elvesznek. Azt mondhatnók erről a házról, vagy Társulatról: *Rád mondják, hogy élsz, holott meg vagy halva.* (Jel. 3, 1.)

Az isteni Gondviselés lesz a Társulat biztos jótállója és megingathatatlan támasza mindaddig, amíg megőrzi a szegénység szellemét, amíg csak Istenért és a szegényekért munkálkodik. Mindíg megadja majd nekik a szükségest, sőt többet is, amint megígérte. *Keressétek mindenekelőtt Isten országát,* stb.

El tehát ezzel a testi okossággal, amely mindig attól fél, hogy valamit nélkülöznie kell még akkor is, amikor mindennek bőviben van. Mintha nem is léteznék isteni Gondviselés, vagy pedig annak ellenére is biztosítania kellene magát!

El azzal a testi okossággal, mely azon ürügy alatt, hogy a jövő eshetőségeit és lehetőségeit biztosítani kell, mértéken felül takarékoskodik, még a szeretet vagy akár az igazságosság rovására is. A jó Isten az ég madarainak maga ad táplálékot, de az ő gyermekeit reánk bízta. Szegényeink, öregeink, árváink, nővéreink szemében mi vagyunk a Gondviselés látható képviselői. Azért ne legyünk szűkmarkúak a takarékoságban. Az isteni Gondviselés bőkezű.

El azokkal a hiú gondolatokkal, hogy jól jövedelmező műveket alkossunk, amelyek sokat hoznak a konyhára és szép fölösleget mutatnak fel zárszámadásukban. Társházaikat azelőtt általánosan Szeretet-házaknak nevezték. Mily szerencsétlenség volna, ha ezentúl üzlethelyiségekké válnának!

El a céltalan tőkésítéssel és pénzgyűjtéssel, ami anyyira ellenkezik szent Vince szellemével! Mindez csak a test okossága, nem pedig Istené és nem Istentől ered.

A szegénység szellemét, szeretetét és gyakorlatát, a természetfölötti lelkületet és az isteni Gondviselésbe vetett feltétlen bizalmat tanuljuk meg tehát e társulati tanácsban, amelynek néma, de figyelmes hallgatói és tanúi voltunk. Köszönjük meg dicső Atyánknak és Anyánknak, hogy ily

értékes leckét adtak nekünk s azt saját példájukkal erősítették meg. Azért a polgári év befejeztének közeledtével az legyen erős elhatározásunk, hogy feltétlenül bízunk az isteni Gondviselésben és irtózzunk minden testi okosságtól. Adja a jó Isten!

A nővérházak családi tűzhelye.

2. Éltető nap.

A növénynek, a kis virágnak, az egész természetnek éltető eleme a napsugár. Amíg az Isten napja reá világít, hevíti, melegíti, addig gyönyörűen fejlődik. Mihelyt azonban nélkülöznie kell az éltető sugarokat, elsatnyul s lassankint elhal. Amint a kis virágnak élete a napsugár, éppúgy élete lelkünknek a legmértősebb Oltáriszentség.

Krisztus követése mondja: „Az elmékedésekben imában és lelki olvasmányokban kapott jó sugallatok szépen beszélnek, de ha te hallgatsz, a szívet föl nem melegítik.” (III. k. 2.) Innét van az, hogy százszor is hallunk valamit, és figyelembe sem vesszük. Azért lesz néha oly szerencsétlen egyik-másik nővér, hogy évek múltán el is hagyja hivatását. Nem mintha nem kapott volna sugallatokat nem hallott volna szép elmékedéseket és konferenciákat; hanem az volt a baj, hogy napközben nem tért vissza-vissza a szentségi Jézushoz még akkor sem, amikor előtte térdelt a kápolnában. Szívünk ugyanis az Úr Jézus kezében van és senki más nem adhat neki életet és nem tarthatja fenn életét, mint egyedül az Úr Jézus.

Hányszor olvasunk el valamely elmékedést vagy lelki olvasmányt, és meg sem értjük vagy pedig nagyon unalmasnak találjuk. Miért? Mert Isten a szívek és vesék vizsgálója. A hittitkok önmaguktól föl nem tárulhatnak előttünk, hacsak ő nem ad hozzá éltető világosságot. Azért

alázatosan kérjük szentségi Jézusunkat, hogy foglalkozzék lelkünkkel, tárja föl előttünk szent hitünk titkait, hiszen azért van ott a tabernákulumban, hogy kegyelmeivel, világozottságával árasza el lelkünket.

Egyes nagy egyházatyák arról tesznek tanúságot, hogy nem annyira önjelentésből, tanulással tettek szert nagy tudományukra, mint inkább a szentségi Jézustól kapták mindazt, amit számunkra leírtak. Szent Vince és boldog Lujza is azt mondják, hogy nem ők alapították kis Társulatunkat, hanem maga a jó Isten. Pedig ők írták meg szabályait.

A törvények és a szent szabályok önmaguktól még nem adnak erőt arra, hogy megtarthassuk őket. A belátást, készséget, jóakaratot és erőt a szentségi Jézus adja meg nekünk, ha a küzdelemben elfáradtan hozzá betérünk és kegyelmét kérjük. Így lesz nekünk az Úr igája könnyű és az ő terhe édes.

A lelkiélet összes eszközei csak külsőleg öntözik lelkünket, legfőképpen kellemes zene gyanánt üdítik föl. De igazi benső értelmet és erőt csak a jó szentségi Jézus közölhet lelkünkkel, ha minden dolgunkban, bajunkban az ő közelében maradunk.

A lélek értelmi és akaratilag is maga az Úr Jézus szabályozza a legméltóságosabb Oltáriszentségben. És ezt oly csendben, kellemesen és észrevétlenül teszi velünk, mint amiként a nap szabályozza az időjárást és a termést. Bő termés csak akkor van, ha az időjárás jó. Kell ugyan az emberi kéz szorgalma is, de az oroszlánrész mégis csak a naptól és az általa szabályozott időjárástól függ. Minden léleknek be kell látnia, hogy az Úr Jézus nélkül semmit sem tehet. Nélküle az összes vallási igazságok csak keserű igazságok lesznek, amelyek legfőképpen lelkiismereti furdalásokat okoznak.

Ilyen keserű igazság volt az Úr Jézus kereszthalála az Apostolok és a szent asszonyok előtt, amíg Krisztus a sírban feküdt és őt meglátogatni sem merték. De még akkor is, amikor elhatározták, hogy kimennek a sírhoz, mily nagy gondot okozott nekik, hogy ki hengeríti majd el a

követ a sírról. De erőt véve magukon, mégis csak oda mennek Jézus sírhöz, és minden bánat és fájdalom egyszerre a legnagyobb örömmé változik. A halál helyett a feltámadás öröme és dicsősége köszönti őket.

Igy van ez a mi életünkben is. Ezer és ezer követ hengerített az lelkünk elé, hogy ne tudjunk eljutni Jézusunkhoz; hogy mindenüvé forduljunk, mindenre gondoljunk, csak Urunkat, Istenünket kerüljük. Pedig senki sincs, aki elhengerítse lelkünkről ezeket a köveket: a gondot, kellemlenséget, keserőséget, fájdalmat, betegséget. Boruljunk csak lélekben a szentségi Jézus elé s egyszerre eltűnik majd lelkünkről minden gond, minden keserűség. A szent asszonyok előtt egyszerre világos lett minden; amint a Szentírás mondja: *Megemlékeztek az ő igéjéről.* (Luk. 24, 7.) hogy az Úr Jézusnak meg kellett halnia és fel fog támadni. Mi is belátjuk majd az Oltáriszentség előtt, miért kell azt most elszenvetnünk.

Amíg az Apostolok el nem mentek a sírhoz, ők sem kaptak kegyelmet. *Előttük e beszédek miket az asszonyok mondtak, képzelődéseknek látszottak és nem hittek nekik.* (Luk. 24, 11.) Nálunk is megtörténhetik, hogy mindaddig, amíg a szentségi Jézus elé nem megyünk, nem hiszünk sem előjáróink, sem nővéreink vigasztaló, oktató szavainak. De ott a kápolnában, a tabernákulum előtt egyszerre megkönnyebbülünk, mert szenvedő nővérszívünket az Oltáriszentség életerejé érintette. Ha tehát meddő a lelkiéletünk, annak okát itt kell keresnünk.

Krisztus követésében olvassuk, hogy az Úr így szól: „Két leckét tartok naponként a lelkeknek: egyikben hibáikat fedem, másokban az erényekben való haladásra buzdítom őket.” (III. k. 3. f.) Azok a sugallatok, melyeket a szentségi Jézustól kapunk, mindig életet és erőt is hoznak számunkra, míg az emberektől, a világtól kapott leckék sokszor keserűséggel, haraggal, zúgolódással töltenek el bennünket. Azért írják elő szent Alapítóink és szent szokásaink, hogy mielőtt hazulról távoznunk, hogy a szegényekhez, betegekhez, gyermekekhez vagy akár előjáró-

inkhoz menjünk, előbb térdeljünk le a kápolnában vagy boruljunk legalább lélekben a tabernákulum elé. Így már előre megkapjuk azokat a kegyelmeket, azt a lelki erőt, amit az emberek nem tudnak megadni nekünk.

Gyermek nevelés.

(Nagyontisztelendő Inchelin (Enslén) anyától.)

(Folytatás.)

Önfeláldozás a nevelésben.

Amint hallottuk, nagyon szükséges a gyermeknevelésben, hogy Isten közelében tartózkodjunk és szünet nélkül a Szentlélek megvilágosításaért esedezzünk, mert csak így alakíthatjuk ki a gyermekekben a lelkiismeretességet és jámborságot. Azt is tudjuk már, mily nagy fontosságú a vallásoktatás és az, hogy bizonyos tekintélyre tegyünk szert gyermekeink előtt. Ezek mellett azonban alapvető, elengedhetetlen tulajdonsága a jó nevelőnek még az önfeláldozás is.

Az önfeláldozás saját énünk teljes odaadása Istennek és érette a reánk bízott tisztségnek. Hogy igazán jót tehesünk gyermekeinkkel, föl kell értük áldoznunk magunkat. Kell, hogy érezzék és megértsék, hogy Isten után nekik adjuk életünkben a legelső helyet; hogy őket saját énünk-nél, saját kielégítésünk-nél, saját nyugalomunknál előbbre valóknak tekintjük. Mindamellett azonban szilárdan meg kell maradnunk szabályaink korlátai között. Nem szabad azokat könnyelműen áthágnunk. Ez a hűség különben is bőséges kegyelmeket von le magunkra és a mieinkre.

Semmit se tegyünk pusztán a teremtményekre való tekintetből, máskülönben itt a földön kapnók meg jutalmunkat. Ha pedig késnek ez a földi jutalom, az lelkünk

egyensúlyát megingatná. Szinte sajnálnók akkor, hogy ennyit fáradtunk. S éppen ez a sajnálkozás bizonyítja legjobban, hogy szándékainkba az elismerésnek mennyi titkos földi vágya csúszott be.

Az önfeláldozó lelket a hit szelleme vezérli s állandó lelki egyensúlyban tartja. Hiszen lemondott már ízléséről, hajlamairól. A reánk bízott tisztségben senkire és semmire se támaszkodjunk, mint egyesegyedül az isteni kegyelemre. Az emberi vonzódások és szempontok arra vihetnének, hogy túltermészetesen cselekedjünk s így eltávolodjunk a jó Istentől.

Meglehet, hogy semmiféle tehetséget sem érzünk magunkban a gyermekek nevelésére. Ilyenkor az engedelmességben bízunk és semmitől se félünk. Kapaszkodjunk Szűz Máriába és kérjük az ő segedelmét. Ne vonzódásból teljesítsük hivatási kötelmeinket, hanem azért, mert Isten kívánja azt tőlünk. Tartsuk nagy kegyelemnek, hogy az isteni akaratban és a szent engedelmességben dolgozzunk, akkor sohasem hiányzik majd hozzá az ő szent kegyelme.

Mindent szeretetből tegyünk. Hiszen jól tudjuk, hogy a szeretetet nem érezzük, hanem kifejeznünk kell, és pedig leginkább a nehézségek, kellemetlenségek, idegenkedés leküzdésével lesz az termékeny és érdemszerző. A jó Isten úgy fogadja majd tőlünk, mint hitünk és szeretetünk hódolatát; mintegy különös kegyelmeinek eszközévé avatja, amellyel a lelkeket magához vonzza.

Önfeláldozásunk teljes, nagylelkű, önzellen legyen, minden pillanatban, megszakítás nélkül; de változatos is tanítványaink lelkülete és érzülete szerint. Ha két gyermek egyszerre kívánná önfeláldozó gondoskodásunkat, kérdezzük meg az Urat. És ha a malaszt fényénél nem látjuk meg tisztán, melyiknek adjuk az elsőbbséget, akkor mindig a szegényebb legyen az és azé, akitől kevesebb örömet és kevesebb hálát remélhetünk.

Mily nagyszerű befolyást gyakorolhatunk lelkükre, ha így cselekszünk. Hiszen ilyenkor gyakorlatban tárjuk elé-

jük a krisztusi szeretet mivoltát, és hogy független az minden természetes vonzódástól avagy ízléstől. Megtanulják tőlünk, hogy a krisztusi szeretet minden látszat fölé emelkedik és csak a lelkeket látja, hogy kegyelmet eszközöljön ki számukra.

Hogyan tett édes Üdvözítőnk három éven át tanítványaival szemben? Nem a gazdag, nem a nevezetes vagy tehetséges egyéneket választotta ki apostolainak. És bizonyos, hogy sokkal jobban kielégítette volna szent Anyjának avagy keresztlő szent Jánosnak társasága, hiszen ők a Szentlélektől megvilágosítva ismerték a megváltás titkait. De nem ezt tette; hanem mindent feláldozott azért, hogy Apostolait oktatgassa s a szegényeknek az Evangéliumot hirdesse. Az imádságon kívül egész idejét arra fordította, hogy a mennyei Atyától rábízott feladatot minden fenntartás nélkül teljesítse, teljesen fölemészítve magát még azokért is, akik semmi hasznot sem merítettek áldozatából.

Mi sem tudhatjuk, milyen eredményeket szül a kegyelemmel megtermékenyített önfeláldozásunk. Néha egészen parlagias lelkek sokkal több hasznot meríthetnek belőle, mint a látszólag fogékonyabbak.

Szeressük tehát gyermekeinket. Nyissuk meg számukra jó tágra szíveinket. Szeressük valamennyit, de legjobban a visszataszító, gyenge, szerencsétlen kis lényeket; azokat, akik legkevesebb szeretetben részesültek családjukban; azokat, akik iránt legkevesebb természetes vonzódást érzünk. Ha talán kellemetlenséget okoztak nekünk akár ők, akár rokonaik, ne érezzük azt velük, hanem ragadjuk meg a legközelebbi alkalmat, hogy természetfölötti, kiváló szeretetünket árásszuk rájuk. És mivel gyermekeink tágranyílt szemmel figyelnek, könnyen eltalálják viselkedésünk indítóokait, és jó példánk követőkre talál.

Ha lelkünkben keserűség támadna egyes hálátlanságok vagy meg nem érdemelt gáncoskodások miatt, igyekezzünk mielőbb úrrá lenni az ilyen emberies érzések fölött. Az első, hogy megköszönjük a jó Istennek, mert ezzel a lelkülettel legjobban kimutathatjuk, hogy szándé-

kunk tiszta és csak őt keressük. Különösen őrizkedjünk az emiatt való panaszkodástól, zúgolódástól. Ez veszedelmes volna saját lelkünkre s a Társulat javára nézve és elveszíthetnők azt a jó befolyást, amit eddig a ránbízott lelkekre gyakoroltunk. Az ilyen viselkedés az Evangélium és szent Vince szellemével is ellenkeznék.

Egész lelkünk szeretettel teljék el gyermekeink iránt s őket is tanítsuk meg, hogy szeressék társaikat, hogy a gyengéket gyámolítsák, egymás testi hibáit vagy ügyetlenségeit ki ne gúnyolják, a rosszakat és a megférhetetleneket kerüljék. Szoktassuk rá őket, hogy a rosszat jóval fizessék vissza és szívből kérjenek bocsánatot, de bocsássanak is meg szívből.

Hogy ezt a kívánt önfeláldozást gyakorolhassuk, teljesen meg kell halnunk önmagunknak. Örömlenket, bánatunkat figyelembe sem vehetjük többé; egyedüli törvényünk, hogy teljesen odaadjuk és feláldozzuk magunkat a szeretetben!

(Vége.)

Az iskolai fölszereléséről.

Lehetőleg mindent szemléltetve tanítsunk! Ez a jó tanítás legfőbb kelléke. Az Úr Jézus, az isteni Mester, a tanítók tanítója szintén a szemléltetést alkalmazta tanításai alkalmával. Lássuk csak a szent Evangéliumot, a módszertanok módszertanát; a szemléltetésnek mily gyönyörű példáit találjuk benne még a legelvontabb fogalmak megvilágítására is! A felebaráti szeretetet nem magas szárnyalású beszédben fejtegeti, hanem egyszerű szemléleti példán: az irgalmas samaritanus történetén mutatja be. Az imádság főkellékét: az alázatos bizalmat a vámos és farizeus példáján szemlélteti. A versengő tanítványok elé

kis gyermeket állít; „Ha nem leszek olyanok, mint e kised,” stb. Vagy pedig: „Mutassátok meg nekem az adópénzt!”... „Nézzétek az ég madarait,”... S milyen jól megértette mindenki!

Habár a tanítás elvei az idők folyamán változnak is, a szemléltetés elve soha sem változik, soha sem évül el. Sőt azt állíthatjuk, hogy szemlélet nélkül igazi tudás el sem képzelhető. Hiszen a szemlélt, a látott, hallott, megtapintott stb. dologról keletkezik a lélekben a képzet, s a tiszta képzetek általánosításából alkot a lélek fogalmat. Már most, hogyan alkothatna világos fogalmat valamiről az a gyermek vagy egyén, akinek nem volt alapos szemlélete?

Elvont fogalmakat, például a különböző erényeket, megfelelő példákon szemléltethetjük. De már a természeti dolgokat és jelenségeket magán a természeti tárgyon vagy alkalmas kísérleteken kell bemutatnunk. A puszta verbalizmus, szótanulás semmit sem ér, az csak szajkolás!

A szemléltetéshez természetesen szemléltető eszközökre van szükség. És itt a bökkenő! Szinte halljuk, mint zengik el legtöbb iskolánk kedves nővérei szinte kórusban: De mikor nincs vagy alig van szemléltető eszközünk, hogyan, mivel szemléltessünk akkor?

S éppen ez az, amin a drága előjárók szerető gondoskodással segíteni akarnak. Ismerik ők a kedves nővérek nagy önfeláldozását a tanítás terén; hogy szinte az éjt is nappallá teszik, csakhogy valamit beleverjenek azokba a buksi fejécskébe! De azzal is tisztában vannak, hogy megfelelő szemléltető eszközök híján százannyi fáradsággal sem érik el a kívánt eredményt. Azért legalább a legszükségesebb szemléltető eszközöket mindenáron be kell szerezni.

És most megint fölcsendül az előbbi panaszos kórus: De mikor hiába kérünk bármit is az iskola fenntartójától; egyszerűen azt mondja: Nincs erre pénz!

Ezt mind nagyon jól tudják drága előjáróink is és még sem zárkozhatnak el az elől, hegy a legszükségesebb szemléltető eszközöket minden egyes iskolánkkal besze-

reztessek. Az állami iskolák mind szépen föl vannak szerelve s mindamellet az állam mégis megkívánja a tanítóktól, hogy saját szorgalmukkal is hozzájáruljanak a szertárak gyarapításához.

Nekünk sokkal mostohábbak a viszonyaink, kedves nővéreink elfoglaltsága az iskolán kívül is sokkal több.

És még sem szabad nagyon hátra maradnunk az állami és községi iskolák mögött. Hiszen a hivatalos látogatók is leginkább arról ítélik meg, hogy kellő színvonalon áll-e az iskola, hogy mennyi és milyen karban van a fölszerelése.

A drága előjárók úgy vélték a bajokon segíthetni, hogy megbíztak egy minden tekintetben szakértő idősebb kedves nővért: Lakos Szerafina nővért Pápáról, hogy a tartományunkban levő összes elemi és polgári iskoláinkat egymásután meglátogassa s ott az iskola szemléltető eszközeit szemügyre vegye. A meglévő, de esetleg hiányos szereket rendbehozza, a gyűjteményeket osztályozza, rendezze, stb. és esetleg majdnem semmi vagy csak nagyon minimális költséggel újakat is készítsen.

Már több iskolaházunkban volt is, és most nagyon örülnek kedves nővéreink a szépen rendbehozott fölszerelésnek. Mennyivel könnyebb most a tanítás!— így örvendeznek. A kedves nővér örömmel tapasztalta eddig, hogy a legtöbb iskolában megvan néhány legszükségesebb szemléltető eszköz, és csak az volt a baj, hogy a legtöbb „nem működött” vagy hiányos. Azonban alig fogott kozzá, kitűnt, hogy az eszközök egészen jók és csak egész kis csekélységekben múltok, hogy kifogástalanul működjenek.

Például a nyomó - és szívókút, a tűzifecskendő vagy a heronpalack csak azért nem működött, mert a szelepek be voltak kergesedve, a csavarok berozsdásodtak vagy pedig elhányódtak, úgy hogy már nem is tudta senki, melyik hová való.

És miért volt mindez? A legtöbbször a sietség miatt. A jó nővérek előző napon nem vettek kellő időt arra, hogy

másnapra mindent szépen elkészítsenek. Reggel azután rövid volt az idő, kapkodtak. A szemléltetőképeket a nagy sietségben rendetlenül hagyták, s a szekrény vagy fiók becsukása alkalmával a sarkok letöredeztek.

Az előadási óra után megint csak nem vettek kellő időt a szerek pontos elrakására. A szivattyúkat, lombikokat, kémcsöveket csak úgy nedvesen vagy piszkosan rakták be a szekrénybe. Csak pár percig tartott volna a kitisztítás, kiszáritás. Hónapok avagy egy év múlva azonban már berozsdásodott a csavar, bekérgesedett a szelep. A lombikba, kémcsőbe oly erősen beleszáradt az anyag, hogy többé ki sem tisztítható és az erőlködéssel tönkremegy.

Az is sok bajnak a forrása, hogy időmegtakarításból vagy talán kényelemszeretelből is gyermekekre bízták a szerek elrakását, s ezek felügyelet nélkül nyúltak be a szertári szekrénybe. A gyermek csak gyermek! Mindig hajlandó valami helytelenség elkövetésére. Leszedték a csavarokat és egyéb elmozdítható részeket s úgy széjjel szórták, hogy többé senki sem találja meg igazi helyüket. Megtörtént, hogy ilyenkor a homorú és domború tükrök hátlapját is lefeszítették és a foncsort lekaparták.

Azért nagyon kérjük kedves nővéreinket, hogy már most két főszabályt állítsanak fel maguknak a szemléltető oktatásra vonatkozólag. Az első, hogy már előző nap kikészítsenek mindent, a második, hogy használat után maguk hozzák rendbe és gyermekekre sohasem bízzák a szerek elrakását. A gyermek segíthet önöknek, de csak a jelenlétükben.

Drága előljáróink igen örülnek, ha egymásután meghívják majd néhány napra az említett kedves nővért. Egyszerre természetesen nem mehet mindenhová, de Isten segítségével lassankint mindegyik iskolaházunk sorra kerül. Csak arra kérjük kedves jó tanítónővéreinket, hogy az egyszer rendbehozott szerek most már ezután tökéletes rendben, tisztaságban, jókarban maradjanak. Minden nővérenek büszkesége legyen a szép rendben tartott

és évről-évre újabb szerekkel, újabb gyűjteményekkel gyarapított üvegszekrénye.

Addig pedig, míg kedves Szerafina nővérünk eljut hozzájuk, lehetőleg maguk hozzák rendbe kis szertári szekrényüket és fogjanak hozzá ásványok, rovarok, állatok, növények, földrajzi levelezőlapok stb. gyűjtéséhez. Ha még nem is ismerik az illető tárgynak pontos nevét, az nem baj; fő, hogy meglegyen. Majd meghatározza a kedves nővér. A készítendő fizikai szerek elkészítéséhez is gyűjtsenek már egyet-mást, mint pl. cérna-orsókat, gyógyszer-dobozkákat, stb. A Közp. Lap 1915-i évfolyamában bővebben van erről szó.

Tehát rajta, kedves jó nővéreink. Lássunk csak hozzá, hiszen ezzel is hivatási, sőt fogadalmi kötelességeinket teljesítjük, a jó Isten nagyobb dicsőségére!

A szeretet igazi leányai nem csak annyit tesznek, amennyit tenniök kell, hanem annyit, anennyit csak lehet!

Az isteni Gondviselésbe vetett bizalom.

A Szent-Lázár gazdasági felügyelője egyik napon jelentette szent Vincének, hogy egy garas sincs a háznál, amivel a rendes és rendkívüli kiadásokat fedezhetné. Pedig a főltszentelendők lelkigyakorlatai éppen megkezdődnek, s tele van a ház emberrel. Szentünk ekkor nagy örömmel így kiáltott föl: „Ó be jó hír ez! Áldott legyen az Isten! Most legalább megmutathatjuk, van-e bizalmunk az isteni Gondviselésben!”

Ratisbonne Alfonz
a Csodásérem nagy megtértje.
 (Folytatás.)

Mária atya igazi hivatása.

Tíz év múlt el azóta, hogy a szent Szűz kegyeltje magára vette jézustársaságának öllönyét. Az alatt elvégezte theológiai tanulmányait és 1848 szept. 23-án pappá szentelték. Első szentmiséje alkalmával bátyja ministrált neki és ő vette első szent áldását is.

Még két évet fordított ekkor további kiképzésére, azután megkezdte apostoli működését, mint hitszónok. A fiatal misszionárius egész megjelenésén még ott ragyogott a szentséges Szűztől nyert kegyelmek dicsfénye. Mindenki boldognak tartotta magát, ha Mária kiváltságos gyermekét láthatta és hallhatta. Senki sem akart hiányozni az ő szentmiséjéről és mindenki igyekezett, hogy egy általa megáldott kegytárgyhoz, szentolvasóhoz vagy éremhez juthasson.

De a fiatal pap is kiáradó szeretettel karolt föl mindenkit és még az utolsó gályarabot is hű barátként ölelte keblére, mikor az tiszteletteljes kézcsókra közeledett hozzá.

Talán mondanunk sem kell, hogy szívében az első helyet mindenkor a Notre-Dame de Sion társulat foglalta el. Amikor Párizsba jöhetett, első útja mindig hozzájuk vezetett, hogy a hitűjoncokat és újonnan keresztelteket vigasztaló és épületes szavaival fölemelje. Nagyon jól értett hozzá, hogy igazi mély áhitatot és Izrael megtérítésének vágyát fölkeltsé lelkükben.

Az ő kívánságára imádkozták a hitűjoncok minden szentmisében a zsidó népért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek!” — „Élő Csodásérmek-

nek kell lenniök, — mondogatta nekik — és tudják-e miért? Hogy a zsidó nép nyakába akaszthassuk önöket s általuk az isteni világosság fénye Uruk és Üdvözítőjük megismerésére vezesse őket.”

Még 1852-ben is bejárta a nagyobb városok szöszékeit, hogy az Isten igéjét hirdesse; de csakhamar be kellett látnia, hogy kissé gyöngö a tüdeje arra, hogy nagy közönség előtt beszéljen. A tanári pályát jelölték ki tehát számára rendi előjárói. De Mária atya lelkében mindig hatalmasabb lett az a titkos hang, mely őt kezdettől fogva Izrael apostolává hívta meg Sion műveibe.

Most végre nem állhatott ellen az isteni hívásnak. Tódor bátyja segítségére jött és egy római útja alkalmával 1852 decemberén egy memorandumban IX. Pius pápa őszentsége elé terjesztette öccsének ügyét. „Ha a memorandum olvasása közben őszentsége vonásain a legcsekélyebb rosszalást is észrevennéd, — mondotta Mária atya bátyjának, — akkor hagyd abban a dolgot és ne erőlted tovább. Akkor azt isteni jeladásnak tekintem, hogy az ő szent akarata szerint a jézustársaságában éljek és haljak.”

Nos, ez a rosszaló kifejezés nem jelentkezett. Ellenkezőleg, a szentséges Atya azt ajánlotta, hogy — miután Mária atya Isten szent akarataról meggyőződött, — minden emberi tekintet mellőzésével követnie kell azt.

Ratisbonne Tódor a Vatikánból egyenesen jézustársasága anyaházába vette útját, hogy a rendfőnökséget öccse elhatározásáról értesítse. A jézustársasági atyákat legkevésbé sem lepte meg közlése, hiszen Mária atya ismétlenül beszélt már velük a bensejében érzett hívószórol. Azért fájdalommal bár, de mégis helyeselték eljárását és a Pater Generális feloldotta Mária atyát a kötelékektől, amelyek őt eddig jézustársaságához fűzték. Elhagyta tehát a Vaugirard-i kollégiumot, ahová a szent engedelmesség éppen szölytölte; de nem volt annyi ereje, hogy kedves rendtársainak utolsó istenhozzádot mondjon.

1852 dec. 17-én fivére lábaihoz borult és engedelmességet ígért neki a Notre-Dame de Sion férfiszervezet sza-

bályai szerint. Azután egy székre omlott s arcát kezébe temetve, zokogástól elfuló hangon mondotta: „Ha Sion nem szeretném annyira, sohasem tudtam volna lemondani jézustársaságáról.”

Jeruzsálemben.

„A mi küldetésünk — mondotta Mária atya már 1847-ben — csak akkor nyer igazán befejezést, ha Sion leányai az Üdvözítővel együtt a Kálvária hegyén sírnak és szenvednek Izrael megváltásáért.” — Úgy látszott, a Gondviselés terveiben „Notre-Dame de Sion” és „Jeruzsálem” volt az ő kiválasztásának és külön hivatásának indítóoka; ez a kettő lett életének lelke is.

1855 augusztusán teljesülhetett végre Mária atya legfőbb vágya; elzarándokolhatott a Szentföldre, amelynek talaját harmincéves apostolságának veritékével öntözhetette.

A szenthelyek látása szinte lelki rázkódtatást idéztek elő túlgyengéd kedélyében. Szervezete alig bírta el a szeretet és hála érzelmeit. Nem teheltem mást, mint hogy százszor és ezerszer ismételjem a *Pater dimitte illis, Atyám, bocsáss meg nekik!* fohászt, hálátlan, vélkes népemért.

Legfőbb kívánsága értelmében azt az erős elhatározást tette, hogy Sion leányait, akiket nézete szerint egész hivatásuk a Kálvária hegyéhez köt, bevezeti Jeruzsálembé. Valerga jeruzsálemi pátriárkától meg is szerezte az engedélyt, hogy nevezett társulat egyházmegyéjében letelepedhessék. A patriárka Mária atyát kedves vendégeként saját házában tartotta. Itt ideje és alkalmá nyílt a keleti szokások és erkölcsök alapos tanulmányozására.

Egy évvel később, 1856 májusán Sion leányai meg is érkeztek Jeruzsálembé és a Damaskus-i kapu közelében ideiglenes lakást találtak. Ebben a városrészben szószoros értelemben nem létezett más, mint egymásra halmozott romok. „Az ilyen kezdet — mondotta ekkor Tódor atya — legjobban biztosítja a mű jövőjét. A szegénység

Istenének üres asztalt kell nyujtanunk. És ne feledjük, hogy az Úr ebben a tejjel-mézzel folyó országban még egy követ sem talált, amelyre fejét lehajtsa.” A két oltártestvér terve szerint a Jeruzsálembé hívott Sion nővérek kettős feladatot teljesítsenek. Imáikkal és áldozataikkal engesztelést nyujtsanak Izrael vélkéért és annak újjászületésén dolgozzanak azzal, hogy Palesztina ifjúságát ingyenes keresztény nevelésben részesítik.

Mindkét terv megvalósításához első sorban nagy pénzösszegekre volt szükség, a két testvér pedig semmivel sem rendelkezett. Igazán hősiek hit töltötte el lelküket és rendületlen bizalom az isteni Gondviselésben! És nem csalatkoztak. Későbbi nagyszabású vállalataiknál sohasem hiányzott a kellő anyagi támogatás.

Mária atya állhatatos imában most már csak arra kérte az Üdvözítőt, mutatná meg neki azt a helyet, amelyen Isten akarata szerint az engesztelés nagy művét megkezdhesse. Jeruzsálembé érkezése óta igen gyakran és különös áhítattal s szeretettel járta be az édes Üdvözítő keresztútját Pilátus praetoriumától a Golgotáig.

„Hogy mit éreztem Pilátus törvényháza romjainak megpillantásánál, — beszélt később — azt sohasem felejthetem el. A Kálvária hegye és a Szentsír temploma kivételével egyetlen szent hely sem gyakorolt reám oly mély benyomást. De Istenem! micsoda megszenteltelenítő állapotban volt ez a magasztos hely! Oly borzasztó összevisszaságban voltak ott romok és omladékok, hogy szinte helyet sem találtam, ahová letérdeljek és imádkozzam. És ó! hogy visszhangzott fülemben nemzetem vad átkozódása, amikor ezen a helyen hívta ki magára az élő Isten haragját: *Az ő vére szálljon mireánk és gyermekeinkre!*

Ott, úgy tűnt nekem, igen ott állott Üdvözítőnk, Jézus Krisztus töviskoronával fején, vérrel borítva, amint mérhetetlen szenvedésben irgalmas, szerető és megbocsátó tekintettel nézi az elvakult népet!

Egyszerre minden kételyem eloszlott: Az engesztelés nagy művét ott kell megkezdeni, ahol Pilátus ünnepélyes,

prófétikus szavait hallatta: „Ime a ti királyotok,” és ahol kiadta a zsidóknak Jézust, hogy halálra vigyék. Ugyanazon a fájdalmas úton találkozzék az Üdvözítő ismét Sion leányaival és figyelmeztesse őket: „Izrael fiain sirjatok!” Az ő szentélyének engesztelő oltárán folyjon újból Krisztus vére, „de nem átkukra és megsemmisítésükre, hanem kegyelemből, örök üdvösségükre.”

Az isteni Gondviselés szava oly csalhatatlannak látszott Mária atya előtt, hogy minden tétova nélkül megígérte a jó Istennek, hogy addig nem nyugszik, amíg mindazt, amit az égi világosságnál megismert, meg nem valószínűsítette. Ebből az elmékedéséből azzal a meggyőződéssel kelt föl, hogy most már tudja Isten akaratát. És ez a meggyőződés akkora erőt kölcsönzött neki, hogy — ámbár semmiféle anyagi eszközzel nem rendelkezett, — mégis minden nehézség leküzdésére örömmel vállalkozott.

És e nehézségek és akadályok nem is vártak magukra. A két mohamedán testvér, ennek a földdarabnak birtokosa, először 17.000 franknyi vételárt állapított meg; de a keletiek szokásos ravaszságával csakhamar 30.000-re, sőt hirtelen 70.000 frankra emelte föl. Mária atya semmit sem sokalt azért a területért, amelyet a világon a legértékesebbnek tartott; és így 1857 novemberén Pilátus praetoriumának romjai a Notre-Dame de Sion kongregáció birtokába jutottak.

(Folytatjuk.)

November 27-e az Anyaházban.

Szeplőtelen Anyánk megjelenésének emléknapját mindig a lehető legnagyobb ünnepélyességgel tartják meg. Ezen a napon minden évben őminenciája, a párizsi hercegések mondja a főpapi nagymisét. A főoltár fényárban úszik. A szeplőtelen Szűz fehér márványszobrának feje körül a tizenkét csillag, a kezéből áradó sugarak s jobbról-balról a hatalmas Mária monogramm mindmeggannyi fényforrás. A szentély homlokzatán olvasható *Ó bűn nélkül fogantatott...* fohász megannyi kivilágított fénylő arany betűből áll.

A nov. 27-től dec. 8-ig tartott oktáva alatt Anyaházunk szentélye folytonos ünnepek és nagyszámú zarándoklatok tárgya és színhelye. Párizsból és környékéről mindennap más szervezet csoportjának van külön ünnepélyes ajtatossága. Így felváltva tartanak ajtatosságot a Máriatársulatok, a szeretethölgyek, a nővéreink vezetése alatt levő munkásotthonok, iparoslegények kongregációi, háztartási iskolák növendékei, árva gyermekek stb. kiküldöttei.

A múlt évben Collard atya minden délután a Csodás-éremről tartott szentbeszédet. Új gondolatot fejtegetett: nem az érem dogmatikájáról, hanem oktató erejéről beszélt. Az érem — mondotta — a szentséges Szűz evangéliuma; megismertet a szentséges Szűzzel, mint Szószólónkkal, Királynénkkal, Anyánkkal. Örömteljes reménységgel mutat rá arra a szép napra, amelyen az Egyház hitcikkely gyanánt állítja majd elénk a Szeplőtelen Szűz égbevitelét és megkoronáztatását az Égben. Majd azt a kérdést intézi mindannyiunkhoz: Vajjon megtettünk-e minden tőlünk telhetőt, hogy a Csodásérmet terjesszük? Mert ez szűz Mária határozott kívánsága. *Boldogok, akik igéjét hallgatják és megtartják.* (Luk. 11, 28.)

December 8-án föltisztelendő generális atyánk a sze-

mináriumban arról a különös áhítatról beszélt, amely mindenkor eltöltötte szent Vince minden gyermekének lelkét a szeplőtelen Szűz iránt. Ennek az áhítatának köszönhet-e a Társulat az 1830-i jelenések nagy kegyelmeit.

„Mit tegyünk tehát, — mondotta — hogy kimutassuk hálánkat égi Anyánk iránt? — Szeressük őt mindig jobban és főleg kövessük. — És hogyan követhetjük őt szeplőtelen fogantatásában mi, akik bűnben fogantattunk?”

Főtisztelendő generális atyánk akkor megmagyarázta, hogy a *fogantatás* szónak többféle értelmet is adhatunk. Keresztségünk, első szentáldozásunk, belépésünk és szent fogadalmaink napján lelkünk mintegy természetfölötti módon újra fogantatott, s azzal együtt tisztasága és kegyelmi élete is nagy mértékben növekedett.

De a Szeretet-leányának minden egyes napja is mintegy újra fogantatik reggelenként a szent Eucharisziában való egyesülésében. És ha vigyáz nem lehetne-e minden egyes napj *szeplőtelen* is, azaz legalább is szándékos hiba nélkül való? Lám ez a legjobb módja, hogy a szentséges Szűznek ezt a kiváltságát életünkkel tiszteljük. Ezt ő elvárja tőlünk és annál bővebben árasztja reánk kegyelmeit, minél inkább kegyében járunk.

Bizony, bizony mondom nektek!

Sokan megfigyelték, hogy amikor szent Vince az Evangélium fenti szavait olvasta, mindig igen nagy figyelmet fordított az utána következő szövegre. Úgy látszott rajta, mintha elámulna ezen a kettős bizonyításon, amellyel az Üdvözítő valami nagy fontosságú dolgot vagy isteni titkot vésett emlékeztünkbe. Ilyenkor egész magatartása, arckifejezése és hangja is szerető és alárendelt lelkületéről tanuskodott.

A Központiház Őrangyal-társulatának beszámolója.

Sokszor hallottuk már e jelszót: *Máriával Jézushoz!* De hogyan juthatunk el legjobban a szent Szűz igazi tiszteletére? E kérdésen elmélkedve, önkénytelenül azon felejtethetlen éjszakára terelődik gondolatom, amelyen tiszteletreméltó Katalin nővérünk felriadva álmából, kit lát maga előtt? Szent Őrzőangyalát. Tehát Katalin nővért szent Őrzőangyala vezette a szent Szűzhöz.

Mintha kijelentés lenne ez. A szent Szűz igazi tiszteletére a szent Őrangyal tisztelete segíthet. Így is mondhatjuk tehát: *Máriával Jézushoz*, a szent Őrzőangyallal pedig *Máriához*.

Hogy boldog Lujza Anyánk mennyire tisztelte Őrzőangyalát, azt mindnyájan tudjuk. Bizonyára igen nagy öröme szolgálni, ha szent buzgósággal igyekszünk ebben is követni példáját. Beleplántáljuk a gyenge, fogékony lelkekbe a szent Őrzőangyalok tiszteletét, hogy ezáltal könnyebben tudjuk őket a szeplőtelen Szűzhöz és vele Jézushoz vezetni. Ez a szent cél vezet bennünket nehéz, de kedves feladatunkban.

Mert, hogy ez nem könnyű dolog, azt a tapasztalat eléggé bizonyítja. De semmi sem lehetetlen, ha a jó Istenbe vetjük teljes bizalmunkat, ha önzetlenül, egyedül Isten és a lelkek java lebeg szemünk előtt. Ha látszólag nincs is eredménye munkánknak, nem csüggedünk. Bizunk Jézusunk szent Szívében s az engedelmesség erejében. Imádkozunk és megteszünk mindent, ami csak erőnkől telik, azután pedig nyugodtan ráhagyunk mindent a jó Isten szent akaratára.

És most szeretettel közöljük, hogyan járunk el az Őrangyal-társulat vezetésében. Kedves nővéreinket pedig arra kérjük, szóljanak hozzá és írják meg ők is, miként járnak el ők egyesülésük és a jó Istentől kapott jó sugallatok szerint.

Összejövetelt minden vasárnap tartunk. Délután 3 óráig gyülekeznek. Erre a kápolnában közösen imádkozunk. Sorra vesszük a Társulat szabálykönyvében előírt imákat. Egy-egy alkalommal nem sokat imádkozunk, mert tapasztalati tény,

hogy a gyermek egy huzamban nem tud sokáig összeszedett maradni. Majd ezt, majd azt az imát vesszük s így néhány vasárnap sorra kerül mind. Ima után ének az Őrzőangyalról.

Majd párosával visszamegyünk a terembe. Itt a szabálynak, megfelelően az *Angyalok a földön* című könyvecskéből elolvassuk az aznapra szóló kis fejezetet. Erre egy rövid tanítás következik, ha csak lehet, az egész évre előre kidolgozott tervezet főbb gondolatairól. Ha azonban a gyermekek kedély- és érzelmevilága valami más, alkalmi gondolat megszívülését teszi kívánatossá, akkor ennek kedvéért inkább lemondunk tervezetünkről. Heti jó föltételt is mindig teszünk.

Ima és tanítás együttesen nem tart tovább 25-30 percnél. Közben számonkérjük a szentmise hallgatást, a hittantudást, a napi imák elvégzését, de mindezt inkább csak beszélgetés alakjában. Beszélgetés közben közvetlenebbek a gyermekek.

Erre az összejövetel másik célja, a szórakozás következik. Ez tölti ki a délután legnagyobb részét.

Szórakozás alatt ügyelünk, hogy mindenki vidám legyen, de ne túlpajkos vagy csintalan. Már szórakozás alatt többször használjuk a jelszót, hogy így mintegy megkönnyítsük, megtanítsuk a feladott erény gyakorlását.

A szórakozás alatt igen jól megfigyelhetjük a gyermekeket, ez jó segítség a vezetőnek az ő nevelésük és az irányításuk szempontjából.

A vezető maga is játszik a gyermekekkel s az ő példája mindig erős benyomást tesz rájuk. Megkívánjuk, hogy minden gyermek részt vegyen a játékban és senki ne külözködjék vagy szeszélyeskedjék.

Télen holmi apróságot kitombolázunk, társasjátékokat játszunk, nyáron pedig a szabadban körjátékokra, társas tánc- vagy tornajátékokra tanítjuk őket. Ezt is beosztjuk egész évre, de a hangulat szerint néha változtatunk rajta.

Máskor szavaló versenyt rendezünk, vidám dalokat énekelünk vagy tanulunk stb. Nyáron esti 7, télen 6 óráig folyik a szórakozás. Rendesen egy szent énekkel fejezzük be a napot. Utoljára még egy-két jó szóval buzdítjuk a gyermekeket, hogy meg ne feledkezzenek arról, amit ma hallottak, és gyakorolják a hét folyamán a feladott erényt.

Sokszor megesisik, hogy a délután folyamán a gyermekek szülei is eljönnek. Ilyenkor felszólítjuk őket, hogy vegyenek

részt gyermekeik szórakozásában, amit szívesen meg is tesznek.

A rendes, vasárnapi összejöveteleken kívül rendkívüli, ünnepélyesebb délutánokat is rendezünk. Ilyenek például: a szenteses Szűz névünnepéhez közelebb eső vasárnap.

Az Őrangyal-társulat termében a Szűzanya kis oltárkáját ünnepélyesen feldisziájuk. Szeplőtelen szűz Anyánk tiszteletére kis költeményeket mondanak gyermekeink, melyeket ők választottak ki. Majd egy szép Mária-ének után minden gyermek az oltárka elé lép s a szent Szűz tiszteletére előre gyakorolt erénygyakorlatok jegyzékét néhány szál virággal együtt, pár gyermeki szó kíséretében leteszi a szent Szűz lábaihoz, névnap ajándéku. Ezután szűz Anyánkat éltető ének következik. Majd meg kis zászlókkal és a kisdéd Mária szobrával a Mária-gyermekekhez csatlakozunk, akik égő gyertyával kezükben énekelve vonulnak a kertben levő lurdi barlanghoz. Itt elmondjuk a Loretói litániát és a felajánló imát, aztán Mária-énekekkel vissza indul a körmenet.

Különösebben megtartjuk a szent Őrzőangyalok ünnepéhez legközelebb eső vasárnapot is s a szent Miklóshoz közel esőt. Ilyenkor kis édességgel kedveskedik szent Miklós a gyermekeknek. Krampusz azonban nincs, még íjesztésre sem.

A karácsonyt együtt szoktuk megülni a Mária-társulattal. Őrangyal-gyermekeink kis színdarabbal vidámilják az összejövetelet. Majd a nagyontisztelendő előljárok szeretetéből kis ajándékok kiosztásán örvendeznek gyermekeink.

Húsvétkor a kertben keresgélük a piros tojást. A Társulatnak többi előirt ünnepét is különösebb ünnepséggel üljük meg, rendesen a megelőző vasárnapon. Ilyenkor, ha az idő engedi, kis sétát vagy kirándulást is teszünk.

A tanításokat előre beosztjuk egy évre. Segédkönyvül használjuk: Müller Tizparancsolatát, Vadai J. Tanulók vezérkönyvét, a Szívújságot. A szórakozáshoz: Barna-Ujhelyi játékos könyvét. Jellenz Margit és Brunner Éva Tornakönyve is igen jó segítségül szolgál.

Általános tapasztalatunk, hogy legjobb útmutató a szabályokhoz való hűségese ragaszkodás. Azért, ha néha a követelményekhez képest kivételt is kell tennünk, mégis szeretjük növendékeinket a szabályhoz, mint karfához szoktatni, mert ez minden eltévedéstől és lezuhanástól jobban biztosítja őket és a mi munkánkat is megkönnyíti a céltudatos, tervszerű vezetést.

Etienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

14. A piros skapuláré.

Miközben Etienne atya nagy buzgósággal terjesztette a szentséges Szűz tiszteletét, Isten egy másik missióval, a mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedésének tiszteletére rendelt piros skapuláré terjesztésével is megbízta.

Ismerjük ennek az ájtatosságnak eredetét, azért csak rövidesen említjük ama természetfölötti tényeket, amelyek neki létet adtak.

1846 júl. 26-án, alig néhány héttel a szentséges Szűz La Salette-i megjelenése előtt, szent Vince egyik Szeretleányát, Andriveau Apollónia nővért az Üdvözítő tisztelte meg ismételt megjelenéseivel. Ő maga számol be a nyert égi kegyelmekről Etienne atyának. Közöljük belőle a következőket:

„Áldás előtt fölmentem a kápolnába. Úgy tűnt föl nekem, hogy Üdvözítőnket látom. Jobb kezében egy piros színű skapulárét tartott, amely ugyanolyan színű kettős gyapjú szalagon függött. A skapuláré előrsze a Megfeszítettet ábrázolta, keresztje lábánál a szenvedés eszközeivel... A feszület körül e szavak olvashatók: *A mi Urunk Jézus Krisztus kínszenvedése üdvözítsen minket!* A skapuláré hátrészén Jézus és Mária szentséges szívei láthatók, s a két szívből szintén egy kereszt emelkedik ki, körülötte e fohással: *Jézus és Mária szentséges szíve, oltalmaztatok minket!*

Ez a jelenés, az Üdvözítő a piros skapuláréval kezében, többször is megisméltődött. Így Szentkereszt felmagasztaltatása ünnepén is, amikor a nővér ezeket a vigasztal-

ló szavakat is hallotta: *Mindazok, akik e skapulárét viselik, a hét minden péntekén nagy mértékben gyarapodnak a hitben, reményben és szeretetben.*

Etienne atya eleinte nem sokat adott Apollónia nővér közléseire. Sőt, amikor legközelebb Rómába ment, sem gondolt arra, hogy az Egyház fejét értesítse a dolgról. Szent Vince példájára az isteni Gondviselésre bízta az ügyet és bevárta, hogy az maga indítsa meg ez ájtatosság terjesztését.

A jó Isten tényleg, kézzelfoghatólag bírta rá, hogy nyilvánosságra hozza a rábizott titkot. Egyik kardinálisnál töltött tisztelgése alkalmával az Egyház jelenlegi állapotáról folyt a beszélgetés. Etienne atya rámutatott a jelekre, amelyek nézete szerint rövid időn belül nagy politikai vihart támaszthatnak Franciaországban és Itáliában. Az egyházfőt nagyon meglephették szavai, mert egyszer csak közbevigott: „Főnök uram egy nagy lelki család élén áll, amelyben bizonyára sok kiválasztott lélek kap Istentől rendkívüli megvilágosítást. Nem értesült-e olyasmiről, hogy Isten bizonyos eszközök által különös védelmébe fogadja Egyházát a megpróbáltatások és viharok közepe?”

E nem várt kérdésre Etienne atyának eszébe jutottak Apollónia nővér közlései és híven beszámolt róluk a kardinálisnak. Ez érdekesnek találta, hogy a Szentszék elé terjesszék a dolgot, sőt magára vállalta, hogy rövid memorandumban a szentséges Atya elé viszi az ügyet.

Tényleg már néhány nap múlva egy pápai végzés hozta meg Etienne atyának az engedélyt a már is gazdag búcsúkkal ellátott piros skapuláré terjesztésére. „Nagyon meglepett, — írja 1848 jan. 1-ről kelt körlevelében, — hogy ily könnyűséggel kapta meg ez az ájtatosság a legfőbb pástyor jóváhagyását. Annak bizonyossága ez, hogy a jó Isten maga lépett közbe, és ő egyengette útjait.”

A jó Isten akaratának megnyilatkozása még szemelláthatóbb volt abban, hogy mily gyorsasággal terjedt el az új skapuláré az egész Egyházban. Az 1848 iki forra-

dalmak nyomasztó hatása alatt a hívők tömegesen tódultak a missióspapokhoz, hogy a Kínszenvedés jelvényével biztosítsák számukra az isteni oltalmat és elkerüljék a szerencsétlenségeket, melyek az egész társadalmat fenyegették.

A missióspapok nem is győzték már kielégíteni a hívők nagy számát, azért a Szentszék engedélyével az általános főnök minden világi és szerzetespapot felhatalmazhatott a skapuláré megáldására és feladására. „Csakhamar nagyszámú pap, szerzetes, sőt püspök fordult hozzám erre vonatkozó kérésével, — írja Etienne atya 1853 nov. 21-éről kelt körlevelében. — Eleinte százával, majd ezrével kellett szétküldenem a meghatalmazási okmányokat Európa, sőt a földkerekség minden részébe, csak hogy eleget tehessek a hívők áhítatának, amellyel a szent kereszt zászlaja alá szegődtek. Gaéta-i száműzetéséből maga a szentséges Atya is figyelmeztette a püspököket és papokat, hogy mindent elkövessenek ez ájtatóság terjesztésére és tiszteletben tartására.”

Etienne atya nem elégedett meg azzal, hogy az ő buzgóságára bízott Kínszenvedés skapuláréját tőle telhetőleg terjessze. Abban a meggyőződésben, hogy a társulat kitüntetésével a jó Isten egész különös oltalmáról akarta őt biztosítani, mélységes hálájának kifejezésére egy monumentumot állított a jövő nemzedék szeme elé. Az Anyaház temploma mellett egy külön kis kápolnát építtetett a Kínszenvedés tiszteletére és Üdvözítőnk szentséges vérének ereklyéjét helyezte el benne köztiszteletre. Mai nap is számosan tódulnak oda a hívő lelkek és e kis kápolnában minden arra emlékezteti őket, hogy bűnbánatot tartsanak s az Üdvözítő követésében hordozzák keresztjüket.

(Folytatjuk.)

Kérdések — Feleletek.

1. *Ha kórházi ápolónők óhajtanak Társulatunkba lépni, megtehetik-e, ha máskülönben megfelelnek a belépési feltételeknek? Biztathatjuk-e őket, hogy megkapják a felvételt, avagy szolgálati egyéneknek tekintsük-e őket?*

Az ápolónői minőség a kórházakban nem kimondott szolgálat, azért az ilyen fiatal leányok megkaphatják a felvételt Társulatunkba, ha minden tekintetben megfelelnek. Sőt ez a nagy önfeláldozást kívánó állás kitűnő előkészületül szolgálhat számukra a Szeretet-leányának életére.

Ha a szolgáló-nővér tudomást szerez egy-egy ilyen egyén belépési szándékáról, mindenekelőtt azt tudja ki, miféle környezetből került ki. Nem jó, ha túl alacsony vagy közönséges származású, mert szinte képtelen akkor magasabb gondolatokra, ami a lelki kiképzésnek előfeltétele. Azután külön beszélgetésekben és oktatásokban képezze szívét lelkét és áhítatát. Tegye neki lehetővé, hogy hetenkint többször is hallgathasson szentmisét és örködjék fölőtte, nehogy túlbizalmas érintkezésbe keveredjék a közönségesebb gondolkodású vagy viselkedésű alkalmazottakkal.

Ha aztán már felelősséget vállalhat érte és Isten előtt mondhatja, hogy szívesen visszafogadná a leányt nővértársául is, akkor kérheti számára felvételt a felettes-előljáróktól.

2. *Hová tartozik egy-egy tisztviselő jövedelme, például a tanácserek avagy kézimunkák eladásából fennmaradt profit?*

Ez a háznak jövedelme, és a mű fenntartására kell fordítani. A tisztviselőben működő nővérnek semmi joga sincs ahhoz, hogy e pénzekkel rendelkezzen. Ellenkezőleg pontosan el kell róla számolnia a szolgáló-nővérnek és a befolyt pénzt minden hónapban kézbesítenie. Ő pedig a ház rendes jövedelmének tekintse azt, és csakis a ház vagy a művek javára fordíthatja.

3. *Ha egy nővér a profit-pénzen mécses óhaját égetni tisztviselőben a szentséges Szűz képe vagy szobra előtt, megteheti-e?*

Ha a szolgáló-nővér megengedi neki, igen. De állandóan ne égjen a mécses, mert az nem egyeznék meg a Társulat szokásaival; hanem például Mária-ünnepeken, az év szombatjain vagy május hó folyamán.

Czot Emil

a. m. t. m. á. igazgató.

Szünóra.

A kornett.

Egy kis fiú mellém guggol, amikor a szekrény alsó részében rakodok és figyelmesen néz rám. Egyszerre csak megszólal: „Kedves nővér kérem, úgy tetszik nekem a kalapja. Különösen az a kis sapka odabenn, az olyan érdekes!”

A három király ajándéka.

Az óvodában karácsony előtt a három királyról is szó esett. Karcsi elmondotta, mit vittek a Jézuskának, már amint ő értette: „Ajándékuul vittek neki zsömlvét, irhát és aranyat.”

Iránytű.

A világtájáról tanulunk. Egyszer csak föláll a kis Ilonka és mosolyogva mondja: „Kedves nővér kérem, az egyik fülem épen északra, a másik meg délre van.” Úgy is volt.

Találgatás.

Mikor Mancikát öltöztetem, hirtelen megtapogatja a kornettom szárnyát s így szól: „Ugye, tésztaból van a maga kalapja?” — „Nem bizony” — mondom neki. Egy másik azt állította, hogy papirosból van. A harmadik pedig, hogy törülközőből.

Túlnagy ambíció.

Intézetünk hercegi alapítvány, így a kis óvodások sokat hallanak a herceg úrról és gyakran látják őt négyes fogatán.

Egy alkalommal azon vetekedtek a fiúk, kiből mi lesz, ha meg-nő. „Én parádés kocsis leszek!” — kiáltja az egyik. „Én plébános bácsi leszek!” — kiáltja a másik. A legtöbb azonban sofför akar lenni. Végre megkérdezem a kis Janit, aki még semmit sem mondott. „És te, Janika mi leszel?” — „Én, — mondja nagy ambícióval a kis Jani, — én herceg leszek.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

16. ÉVFOLYAM. 1930. 1. SZÁM

TARTALOM: Az 1930. év január 1-én: — Keresztény önzetlenség. — Minden napom Máriával. — A szeretet-gyakorlatok befejezése. — Gyűjtsünk szemléltető eszközöket! — Ratisbonne Alfonz. Az „Ecce Homo” szentélye. — Audiencia a szentséges Atyánál. — Szeretehölgyek-audienciája. — A Csodásérem áldásai. Feltűnő gyógyulás. — Szombaton. — Etienne Ker. János. 15. Szent Vince bölcsője. — Kérdések-Feleletek. — Üzenetek.

Az 1930. év január 1-én.

(Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Jó és szent újévet kívánok!

Ez a jámbor kívánsága az évforduló befejező és kezdő napjaiban mindazoknak, akik — Istennek hála! — keresztény érzülettel vannak eltelve. És örömmel ismerhetjük el, hogy az ily egyének nem is ritkák. A többiek, akiknél a keresztény érzület többé-kevésbé hiányzik, — és ezek száma jóval nagyobb! — rendszerint csak jó és boldog újévet kívánnak egymásnak.

És vajjon miféle jóság az, amit oly gépiesen kívánnak? S vajjon mily elemekből áll az a boldogság, amit oly könnyen odamondanak? Maguk sem tudnák megmondani, hiszen vajmi kevés gondjuk van arra, hogy kívánságaik tárgyát boncolgassák. Ezt a gondot azokra hárítják, akik majd élvezik vagy elszenvedik kívánságaik ered-

MUSEUM KÖNYVTÁRA
Helyi Könyvtári
növekedéskönyvtár
33/68 SZ